

V pátek 8.9. mě na pumpě Vystrkov vyzvednul bus s kolegy z pražského katastru. Jeli jsme na výlet do Grazu. První zastávka byla u Brna – hradu [Veveří](#). Ještě jsem tu nebyl a myslím, že jsem o nic nepřišel. V bufáci jsem si dal k obědu uzenou kotletu s pivem a o zábavu se mi postaraly dvě sýkorky, které dělaly nálety na pult a škubaly pytlíky s brambůrky. Prodavačka je pořád zaháněla a povídala mi, že ji pěkně už serou. Z prohlídky po dezolátním vykradeném hradu mě zaujala maximálně událost o návštěvách hradu Winstonem Churchillem. Dále jsme pokračovali do Blatnice pod Svatým Antonínkem. Zde jsme měli přespát. Dojeli jsme sem před pátou s nohama už křížem. Ani jsem nevěděl, že nejznámější blatnický vinař byl Jan Amos Komenský, který vinici podědil. Sotva jsme naházeli věci do pokojů, většina z nás vyrazila na kopec ke kapli. Na cestu jsme si koupili petku burčáku, který byl dobrý.

Večer se šlo do sklepa Vinařství Soviš. Vzal jsem si teplé oblečení, ale vysloveně do sklepa se nešlo. Na začátek akce jsme dostali klobásu bez příboru a portfolio sklenic od hořčice na pití vína. Prostě přijeli pražáci. Na stůl jsme dostali dvě flašky bílého a jednu červeného vína. Mně víno moc nejelo, takže jsem pil ze začátku hlavně vodu. Přísun vína byl od podroušené obsluhy vlažný, proto se doplňování sklenic ujalo našinecké dobrovolnické nalévací komando. Do půlnoci, kdy nás vyhodili, jsme se všichni slušně zdegustovali. Část z nás se přesunula o sklep dál, kde jsme do dvou do rána ještě něco vypili. Jeden džbáněk burčáku a dvě flašky vína celkem za 600 Kč. Trošku se mi motala hlava, ale podařilo se mi usnout. Ráno po lehké snídani se jelo na Graz. V místním Coopu jsme se ještě předzásobili na cestu. Mě pro další štreku spravil plech Semtexu. Za Vídní byla první zastávka. Na pumpě, kde jsme zastavili, se vybalily zásoby, včetně krabice, kde jsme měli sesypaný zbytek studených mís ze včerejšího mecheche. Bylo toho stejně dost, takže se to muselo v neděli vyhodit, protože salámy začaly smrdět. V Grazu jsme se ubytovali v hotelu a to v [centrum](#). Spal jsem v docela pěkném velkém apartmánu. Autobus ještě jel do Primarku. Jelikož jsem si zapomenul náhradní ponožky, jel jsem si je koupit. Obchodní dům byl patřičně naprásknutý. Svazek 5 ponožek a 5 trenek za 3 a 8 euro. V Merkur marketu jsem si posledoval ceny a koupil si nějaké vzorky jídla. Večer se šlo na večeři do nedaleké

restaurace [Opatija](#). Dal jsem řízek, protože jsem byl zvědavý na jeho velikost oproti řízku ve stejné restauraci v Mnichově, kde jsme byli vloni.

Byl poloviční. Karlovačko mě moc neklouzalo, proto jsem přešel na kvasnicové pivo. Když jsem však zjistil, že je "točené" z flašky, přešla mě chuť i na něj. Po zaplacení jsem se šel s ostatními podívat na kopec na věže. Byla už desátá hodina. Nahoru jezdil výtah, a proto po vysledování manipulace s automatem na koupení jízdenky od páru, který mě předběhnul, jsem si i já koupil lenošenu. Koupil jsem si podobně jako oni dětský lístek, protože věk turnikety nesledovaly. Vyhlídka na noční Graz s Měsícem v pozadí nějak úchvatná nebyla. Jak jsme se všichni nahoře shodli, Praha je lépe nasvícená. Při bloumání po hradbách jsme narazili na jezevce a netopýry. Dolů jsme seběhli po schodech a při obhlédnutí pár putyk v okolí, které nás nezaujaly, jsme se vrátili na hotel a zalehnuli. Druhý den po snídani, která byla luxusní, jedna várka výpravy jela do Thalu do muzea [Arnolda](#) a druhá šla do centra. Já jsem dal přednost návštěvě zbrojnice ([Zeughausu](#)). Vstup je z ulice Herrengasse. Prohlídka, ta teda stojí za to. Tolik středověkého plechu pohromadě jsem ještě neviděl.

V jednu byl odjezd směr Praha. Díky šikovnému vyhození na periferii Budějek, jsem se prošel v dešti několik km do Masných krámů. V hospodě nabitě němčoury mě sympatická mladá maloprsá obsluha jako sympatickému čechovi našla flek a po objednání tataráku s pár dobrými půllitry piva za 41 káče, jsem se cítil jako v ráji. Bohužel, čas tlačil a po ujištění, že bus- nádraží je pořád na stejném místě jsem zaplatil a uvolnil místo indům, kteří už stepovali u mé židle. Na nádraží jsem dorazil včas, ale na jeho místě byl nějaký obchodák, který se zavíral. Oběhnul jsem blok a busy nikde. Tak jsem se porozhlédl ještě kolem, a nic. Naštěstí se u silnice poflakovaly děcka, jenž mi sdělily, že nádraží je na střeše obchodáku. Měl jsem už tři minuty do odjezdu posledního spoje, tak jsem musel popoběhnout (slovy běžet). Po pardálím (hroším) skoku do jediného busu na refíži, se za mnou zavřely dveře a já vyrazil k domovu. A přátelé, tento příběh z Grazu je pravdivý, ten voják se totiž jmenoval T.Texas Taylor. :)